

ни дѣла сѣ основаніе-то на спасеніе-то ни.
— Като отнемемъ тая честь отъ добры-ты дѣла, отдаваме имъ друга една, защо-то, ако и лична-та святость на Христіане-ты не имъ отваря небесны-ты врата, въ нея обаче състои превъсходна-та небесна слава: безъ нея небо-то не щеше да є небо.

Кой обезчестява добродѣтельны-тъ животъ? Онзи, кой-то не вѣрува за истинно благополучіе да подчинява конечно душа-та и тѣло-то си на воля-та Божія, но струва нѣкои вънкашны дѣла само за бѣдѣще-то благополучіе, и възмѣздіе. Любовь-та на Божіи-ты заповѣди, усердіе-то за сякое добродѣтелно и свято дѣло є едно състѣяніе на душа-та, кое-то трѣба да искаме не като нѣщо благоугодно предъ Бога, и безъ сумнѣніе едно достословно намѣреніе на Евангеліе-то є, за да ны докара въ това състояніе.

Цѣль-та, съ коя-то Христосъ пострада на кръсть-тъ бѣше да ны освободи отъ сила-та на грѣхъ-тъ, и да ны укрѣпи да живѣемъ новъ животъ. Така прочитае въ Писанія-та, че той даде себе-си за да ны избави отъ сякаво беззаконіе, и да очисти за себе-си единъ особенъ народъ, ревнитель на добры-ты дѣла (Тит. 2; 14). Нѣкои-си мѣчтаѣтъ, че Богъ отъ бескрайна-та си благодѣльностъ иска само благополучіе-то ни, или подобръ да кажемъ, тѣ не навиждають и презырають хотѣніе-то и цѣль-та му, и искать небо-то само